

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 25.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690483056/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

losdyrkerne gøre, indtil de snubled og faldt, og den ene trak den anden med sig i Faldet. Jeg hørte Ofrenes Skrig og Klippetændernes Knagen, mens Vandene malede Ben og Kød til Grød. Da bleve de et Øjeblik stille, og Hvirvelens yderste Væg blev ildende rød og lukked sig sammen over sine kogende Indvoide, som Soldugbladet lukker sig over sit Bytte, og i denne uventede Stilhed hørte jeg kun en Lyd, som forfærded mig mere end Stormens Brag: en rolig Mumlen og Gumlen.

Og Yderhavet stod ind igen med et voldsomt Uhyres Magt, og Søerne skreg, og Stormens Brøl brast imod den skælvende Klippe, og atter blinked den sorte Glans i det rødgyldne Svælg. Mig syntes, at Hvirvelen flytted sig hid under den Klippe, hvorfra mit Øje udspjødte den. Da slog et Bølgeskvalp op som en Blækspruttes Fangarm, og dens yderste Spids brast i Draaber over min højre Arms Haand. Jeg skreg af Vaande, thi som Nældeblærer ramte dens Draaber min Huds Yderbark, og gloende Vabler bed fast i det følgende Lag derunder. Halvt afsindig af Smerte slap jeg mit Tag i Klippen og lod mig rulle, men da, som jeg har sagt, dens Skraaning var rettet opad hen imod Søen, kom jeg derved ud af Vandenes Vold, og dette Tilfælde skylder jeg min Frelse.

Jeg fandt mig selv i Sikkerhed bag Klippen, men hørte ikke længer min Førers Røst. Ej heller fornam jeg hans Nærværelse ved den umiddelbare Følelse, der er Grundlag for Anelse og Fjernsyn. Derfor slutted jeg, at hans Syn og Tanke var endnu fængslet af det skrækkelige Skuespil, og angst for hans Skæbne raabte jeg hans Navn. Da led igen hans Røst i mine Øren, men endnu i en træt, søvngængeragtig Tone. Og paa mine Spørgsmaal svarede han kun: »Det er det samme Havn, og føjede til: »Saaledes tager Det med Volds».

Mens jeg forsøgte at køle min Haand mod Klippens sorte Isvæg, faldt der en Spejlgans over den blanke Flade. Jeg vendte mig og saa en af de Bøddler, der drev den usle Trælleflok i Dødspringet. Men uden Frygt stirred jeg paa den stirrende, thi saa heftig en Skræk havde jeg nylig følt, at ingen ny Hændelse kunde føje et Plus dertil. Nu saa jeg, han var klædt i Tiggermunkens sorte Kappe, og skønt jeg misbilligede hans grusomme Adfærd nys, æred jeg altid den store Franciski Brøderskab og hilste ham derfor. Hans Aasyn mindede

ej om hans Adfærd, det var klogt, roligt og myndigt, og da han saa min Hilsen, klædte det sig i et venligt Smil, og han sagde: »Jeg troede, Du var en af hine«, – og pegede ud – »men jeg ser nu, at Du kom hid ad dine egne Veje. Hvo er Du, som vover Dig til Verdens Navle og vender uskadt tilbage med Haanden mærket af Guds Vredes Ild?« Jeg svarede ikke. En heftig Feber rystede mine Lemmer, og al min Følelse brændte i min Haand. I Vildelse syntes jeg at føle, ja, at se, hvorledes de graadige Våbler sendte Brændetraade igennem mine Aarer. Da greb han dristig om min glødende Haand og klemte den i sin, saa rødt og giftigt Blod sprang ud af mine hede Blærer. Lindret følte jeg mig, Taknemmelig og forundret saa jeg paa ham og saa, hvorledes mit onde Blod trak røde Striber paa den indre, følsomme Flade af hans Haand. Min tavse Tanke greb Franciskanneren straks i Flugten og sagde: »Nej, vi ere ikke Bøddlers, og efter nogle Skridt sagde han halvhøjt hen for sig: »Vi ere Lægers«, og atter efter nogle Skridt hørte jeg, at han mumlede, kun for sig selv: »miskendte Lægers. Da huskede han mig. Han vendte sig og saa, jeg fulgte efter ham, og sagde: »Skynd Dig, kom. Den Klippegrund, hvorpaa Du staar, vil inden fire Timer graves af Guds Vredes Kværn«. Utroligt faldt det mig. Men det utrolige syntes her at blive sandt, og efter den Betragtning fulgte jeg ham, ogsaa dog, fordi jeg haabede at udfritte ham paa Vejen.

Selv tog jeg Ordet først og sagde ham alt: hvorledes den Kundskabstørst, der altid var min Orm, havde draget mig igennem forskellige Fakulteters Lærdom; og hvorledes jeg til sidst fortvivlet vendte Bøgerne Ryggen og hengav mig til Studiet af mig selv; hvordan fremdeles ved Hjælp af Afholdenhed, Selvplage og især ved ubøjeelig Erindring af alle mine Tanker, Syner og Drømme jeg kom til Kundskab om den skjulte Verden; hvordan jeg da havde brudt Broen af og styrtet mig ned i Fortabelsens Brønd og ad denne Vej var naaet til Verdens Ende, hvor jeg nu søgte Kundskaben om den sidste causa efficiens.

Med et aandfuldt Smil svarede han mig: »Du er et Barn, der leger og rider dine Tegninger i Sandet midt imellem Scyllas og Charybdis' Brøl. Men da Du nu er døbt af det brændende Vand, vil jeg som Pater give Dig Navnet Peregrinus peripateticus«.

Da vi nu vandrede bort fra Stormens Brøl, holdt jeg ikke længe-